„Toate golurile mele"

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VESTGERMAN UWE SEELER

Este un lucru obișnuit și arhi-cunoscut în fotbal, ca orice galerie să-și încurajeze echipa națională, scandînd numele țării respective. Cu o singură excepție : Republica Federală a Germaniei.

În ultimii treisprezece ani, pe stadioanele vest-germane ca și pe alte stadioane ale lumii unde joacă echipa națională și unde se află o galerie vest-germană, nu se aude alt „strigăt" decît *„Uwe—Uwe—Uwe"*. Este numele mic al celebrului înaintaș al echipei Hamburger SV și al naționalei vest-germane, *Seeler*. Cum se face că zeci de mii de spectatori își încurajează echipa, scandînd numele unui jucător ? Ce i-a făcut pe spectatori să ridice un jucător la rang de simbol ?

În cele ce urmează, cititorii vor cunoaște aspecte din viața și cariera fotbalistică a marelui jucător, așa cum sînt ele redate în cartea lui, intitulată „TOATE GOLURILE MELE".

Golurile. Acestea l-au făcut celebru pe Uwe Seeler. Din 1954 de cînd a debutat în echipa „A" a clubului și pînă în 1967, el a marcat 526 goluri, din care 65 pentru echipa reprezentativă. Dacă mai adăugăm la acestea și cele circa 250 goluri marcate în cadrul echipei de juniori și tineret a clubului Hamburger SV...

Uwe Seeler s-a născut la 5 noiembrie 1936 la Hamburg. Tatăl său, Erwin Seeler, era el însuși half centru al echipei din Hamburg și unul din componenții echipei germane dinainte de război. Mama sa era o înotătoare cunoscută, în repetate rînduri recordmană națională. Fratele lui mai mare, Dieter, joacă și el în aceeași echipă, în linia de mijloc.

La vîrsta de numai nouă ani, tatăl său îl înscrie în echipa de copii a clubului Hamburger SV, unde primește legitimația cu nr. 1725, pe care și-a păstrat-o pînă în prezent. La terminarea gimnaziului, tînărul Uwe Seeler intră ca ucenic la o firmă de transporturi internaționale, devenind ulterior salariat al acestei firme. În anii 1946—48, sub conducerea antrenorului Günther Mahlmann, micul Uwe face primii pași în fotbal. În următorii trei ani, el dispută împreună cu echipa sa o serie de meciuri de copii și juniori, pe plan local și regional. Cel mai bun prieten al său este colegul său de linie de atac, interul Klaus Stürmer, despre care vorbește foarte des. În anul 1954, Uwe Seeler face parte din echipa națională de juniori, care participă la turneul U.E.F.A. din R.F. a Germaniei. În semi-finală, juniorii vest-germani i-au întîlnit pe cei ai Ungariei.

. . . . . .

Jackl Streitle, vechiul internațional, era antrenorul echipei noastre de juniori. Înaintea jocului cu ungurii, considerați mari favoriți ai turneului, el ne spuse : **„Trebuie să fiți unsprezece prieteni. Numai astfel veți reuși — chiar împotriva ungurilor. Jucați mingea pe jos, pasați repede și marcați adversarul ca o umbră".**

Cînd ne-am aliniat pe teren, am observat că Sepp Herberger, antrenorul federal, se afla în tribună, printre spectatori.

Cu cîțiva ani în urmă, el îi spusese mamei mele în timp ce urmărea o partidă în care juca și fratele mel mai mare, Dieter :

— „Băiatul Dv., doamnă Seeler, joacă foarte bine astăzi".

— „Se pricepe la fotbal, știu, răspunse *mama mea,* dar ar trebui să-l vedeți pe mezinul meu, acela are stofă de jucător".

Sepp Herberger avea să mă vadă deci și pe mine astăzi. Fără să vreau m-am îndreptat, mergînd foarte țeapăn. Imediat după lovitura de începere, ungurii se porniră să atace în valuri. Acțiunile lor parcă erau presărate cu piper și boia.

Ne-am adaptat imediat situației. În minutul 5 intru în posesia mingii la marginea careului și fără să stau o clipă pe gînduri, trag un șut bombă. Bară transversală ! Mingea revine în teren. O urmărisem și trag al doilea șut... și încă ce șut... Bară laterală ! Mingea revine din nou în teren. Eram aproape, prind mingea în zbor și făcînd un salt înainte, o arunc în plasă. 1—0 pentru noi : Portarul ungur n-avea nici o vină la acest gol.

Entuziasmat de această „canonadă", Herberger sări în sus.

E adevărat, era 1—0, dar n-aveam voie să ne lăsăm păcăliți de tehnica ungurilor. Continuam să atacăm...

Dar cu toate străduințile noastre, ungurii încep să cîștige, încetul cu încetul, superioritatea în jocul de mijloc. Parcă erau niște dansatori care jonglau cu mingea, apropiindu-se mereu de poarta noastră. Un atacant ungur trase fulgerător din mijlocul careului, dar mingea trecu razant pe lîngă bară. Răsuflarăm ușurați.

Acum era din nou rîndul nostru. Günter Habig de la F. C. Köln trase cu stîngul ca din tun. Mingea intră în plasă cu portar cu tot. Conduceam cu 2—0 în fața favoriților turneului !

În repriza a doua, ungurii aveau vîntul în spate. Apărarea noastră muncea din greu. Mă gîndeam tot mereu că nu-mi doresc altceva decît să rezistăm. Prezența adversarilor se făcu simțită tot mai mult în fața porții noastre. Ei combinau mult mai mult decît noi, dar nu finalizau. Minutele treceau unul după altul. Ne făceam reciproc curaj pentru a păstra rezultatul de 2—0. Eram ambițioși și luptam literalmente pînă la epuizare.

Ungurii știau într-adevăr mult fotbal, dar din păcate știau și foarte bine cum să faulteze în mod „discret". Ori de cîte ori eram victima unor duritățI, aveam impresia că arbitrul e miop.

Dar toate trucurile și rafinamentele nu le-au ajutat la nimic. Fluierul final consemna victoria noastră.

— „Bine jucat, Uwe, *îmi spuse Sepp Herberger la cîteva minute după meci,* **dă-i tot așa înainte".** *Eram fericit.*

Finala turneului U.E.F.A. se disputa pe stadionul Müngersdorf din Köln. Adversarul nostru era Spania.

Printre cei 60.000 spectatori veniți să urmărească finala, domnea o adevărată atmosferă de mare meci internațional. Cele 18 echipe participante intrară pe teren. Noi, gazdele, ultimii.

Minutul 11. Primesc o pasă frumoasă, la picior, cum se spune și sînt imediat înconjurat de trei apărători spanioli. Îl driblez pe primul, apoi pe al doilea. Al treilea încearcă să mă obstrucționeze, dar printr-o fentă trec și de el. Văd în fața mea un culoar îngust. Șut — gol. 1—0 pentru noi.

Un sfert de oră mai tîrziu. Coechipierul meu Hermann Nuber mă trimite înainte, cu mingea la picior. Între mine și portarul spaniol nu se afla decît halful lor de mijloc. Îl păcălesc printr-o fentă și trag din fugă, direct în plasă : 2—0 !

Ne aflam la un pas de trofeu. Era pentru prima oară cînd o echipă germană se afla atît de aproape de titlu. Victoria în acest turneu ne apărea ca ceva foarte concret.

Dar spaniolii nu se descurajară și trecură foarte calculat la contra-atac. Cu puțin înainte de terminarea primei reprize ei reușiră să înscrie un gol de toată frumusețea : 2—1 !

După pauză, spaniolii atacară pe tot frontul. Ne apăram din ce în ce mai greu. Tot mai des mă duceam în urmă pentru a ajuta apărarea. Dar cu tot jocul nostru plin de abnegație nu am putut împiedica un șut bombă al spaniolilor, care scuturâ pentru a doua oară plasa noastră și aduse egalarea pe tabela de marcaj : 2—2 !

Din acest moment, superioritatea spaniolilor deveni de-a dreptul sufocantă. Portarul nostru Eglin, fundașii Hoffmann și Schmidt, ca și mijlocașii Mecke, Jäger și Nuber, dădură dovezi de adevărat eroism. Grație lor am păstrat rezultatul de egalitate pînă în ultima clipă a timpului reglementar de joc.

Urmară cele două reprize a 15 minute. După eforturile depuse în cele 90 de minute anterioare, picioarele noastre erau ca de plumb. Totuși, speram că vom reuși să mai scoatem acest fier înroșit din foc. La un moment dat reușirăm să mai zăgăzuim dezlănțuirea spaniolilor și să recucerim treptat superioritatea teritorială. Acum se dovedi că aveam o condiție fizică mai bună. Mi se ivirâ două șanse mari, mari de tot, de a marca, dar le-am ratat pe amîndouă. Furios, începui să mă înjur pe mine însumi.

Pînă la urmă scorul se păstră egal, 2—2. Conform regulamentului competiției, golaverajul își spuse cuvîntul și echipa Spaniei deveni cîștigătoare a turneului U.E.F.A.

Ca o răsplată pentru locul doi în acest turneu, federația noastră de fotbal a invitat toată echipa la finala campionatului mondial de la Berna, desfășurată între echipele R.F.G. și Ungariei. Nu mai puteam de bucurie. Era pentru prima oară în viața mea că asistam la un meci inter-țări ; și încă la ce meci. Începusem să mă legăn în vise, că poate, într-o zi, voi fi și eu chemat să port tricoul echipei noastre naționale.

. . . . . .

Primul joc al echipei noastre naționale după cîștigarea campionatului mondial, avu loc la Bruxelles, împotriva Belgiei. Echipa noastră pierdu. Ghinionul de la Bruxelles deveni pentru Klaus (Klaus Stürmer colegul de club și de națională al lui Seeler — n.n.) și pentru mine un adevărat noroc.

Venind într-o seară acasă, găsesc pe masa mea un plic recomandat. Expeditor : federația de fotbal. Eram emoționat. Cu un gest brusc am rupt plicul și iată ce mi-a fost dat să citesc :

„Dragă prietene,

La 16 octombrie 1954 echipa noastră națională va înfrunta echipa Franței. Pentru pregătirea acestei întîlniri, antrenorul federal Herberger va conduce în localitatea Barsinghausen un curs de antrenament, între 10 și 15 octombrie. Lotul pentru acest joc este stabilit și ne revine sarcina plăcută de a vă aduce la cunoștință că faceți parte din lotul lărgit din care se va forma echipa noastră națională pentru jocul împotriva Franței..."

M-am așezat și am citit scrioaserea pentru a doua oară, apoi pentru a treia oară. În fine, am înțeles. Făceam parte din lotul echipei naționale. Citeam, reciteam și nu-mi venea să cred. Deodată am sărit de pe scaun și drept în bucătărie unde maică-mea pregătea masa de seară :

— „Sînt internațional", *am strigat.*

Mama era radioasă. Știa cît de mult însemna acest lucru pentru mine. După cină aveam o întîlnire cu prietenul și colegul meu de club, Klaus Stürmer. Urma să mergem la un film. Sosind în fața cinematografului, îl zăresc pe Klaus care, cum mă văzu, începu să strige :

— „Ai primit vreo scrisoare ?"

— „Da. Și tu ?"

De bucurie ne îmbrățișarăm în plină stradă, uitarăm de film și intrînd într-o bodegă, am înghițit cîte zece crenvurști fiecare. Și asta la mai puțin de o oră după cină.

— „Invitația nu înseamnă că o să și jucăm în echipă", *spuse Klaus într-un acces de pesimism. Dar noi eram mîndri numai de faptul că eram membri ai lotului.*

În cantonamentul de la Barsinghausen, Klaus și cu mine împărțeam aceeași cameră. Ceilalți jucători erau foarte prietenoși iar Sepp Herberger se purta cu noi ca prieten și tată în același timp.

Din cînd în cînd, Klaus și cu mine primeam telefoane de la Hamburg. La capătul celălalt al firului erau voci timide de fete care voiau să vorbească cu noi. Eu roșeam de fiecare dată, căci nici nu cunoșteam persoana cu care vorbeam. Singura persoană al cărei telefon m-ar fi bucurat, nu mă chema. Era Ilka, o fată blondă și sveltă.

O cunoscusem cu ocazia revelionului petrecut la clubul Hamburger SV. Era cu sora mea care între timp devenise o foarte bună jucătoare de handbal. Imediat după ce mi-a făcut cunoștință cu ea, mi-am dat seama că-mi place. Eram emoționat. Am respirat adînc de trei ori înainte de a găsi curajul necesar pentru a o invita la dans. De atunci, ne întîlneam cu regularitate. Ilka venea destul de des la noi în vizită. Mama, ca orice mamă, își dădu seama că Ilka vine mai mult pentru mine decît pentru sora mea. Tatăl meu în schimb, nu observa nimic. El nu știa altceva decît că fetele sînt foarte bune prietene, dar și lui îi plăcu Ilka foarte mult.

Deocamdată eram foarte tineri amîndoi. Nici nu era vorba de altceva decît de o pură prietenie. Eu în schimb, ca s-o văd cît mai des, chiar de la distanță, începusem să merg la meciuri de handbal feminin.

După cum am mai spus, Ilka nu-mi dădu nici un telefon, cu toate că m-ar fi bucurat să-i aud glasul. În schimb, telefonau toi felul de fete străine, care nu mă interesau de loc.

În ajunul meciului, Sepp Herberger făcu cunoscută formația pe care urma s-o aliniem împotriva Franței : **Turek ; Erhardt, Kohlmeyer ; Posipal, Liebrich, Mai ; Klodt, Stürmer, Ottmar Walter, Islacker, Termath.** *Eu eram jucător de rezervă.*

De cîteva săptămini, antrenorul federal era foarte îngrijorat. Imediat după terminarea campionatului mondial, stîlpii înaintării, Rahn și Morlock, se îmbolnăviră de icter, iar Fritz Walter se gîndea să renunțe la fotbal. Alți jucători ai echipei campioane mondiale erau accidentați.

Jupp Posipal îi aduse aminte lui Herberger de existența mea și a lui Klaus, întrebîndu-l dacă n-ar vrea să ne încerce și pe noi. Bun băiat acest Jupp ! Acum mă privea cu regret, zicînd parcă : **— „Nu te întrista dragă. Îți va veni și ție rîndul".**

Ziua de 16 octombrie era cețoasă. Bura ușor. Tremurai fără să vrei. În autobuz, în drum spre stadionul Niedersachsen din Hanovra, participam și eu pentru prima oară la acea atmosferă de emoție care îi cuprinde pe toți înaintea unui joc internațional important.

Stadionul era plin pînă la ultimul loc. 82.000 de spectatori se înghesuiau în tribune, așteptînd începutul jocului. Printre ei, 4—5000 spectatori din Franța, care sperau într-o victorie a echipei lor, împotriva campionilor mondiali.

Intrarăm pe teren alături de echipa Franței. Se intonară imnurile celor două țări. Era un moment solemn care mă impresiond foarte mult. Apoi m-am dus și m-am așezat pe banca rezervelor, alături de Sepp Herberger. Era cel mai frumos loc în lojă pe care l-am ocupat în viața mea. Arbitrul galez Griffiths fluieră începutul jocului.

Traducere de RADU HERBAY

(Va urma)

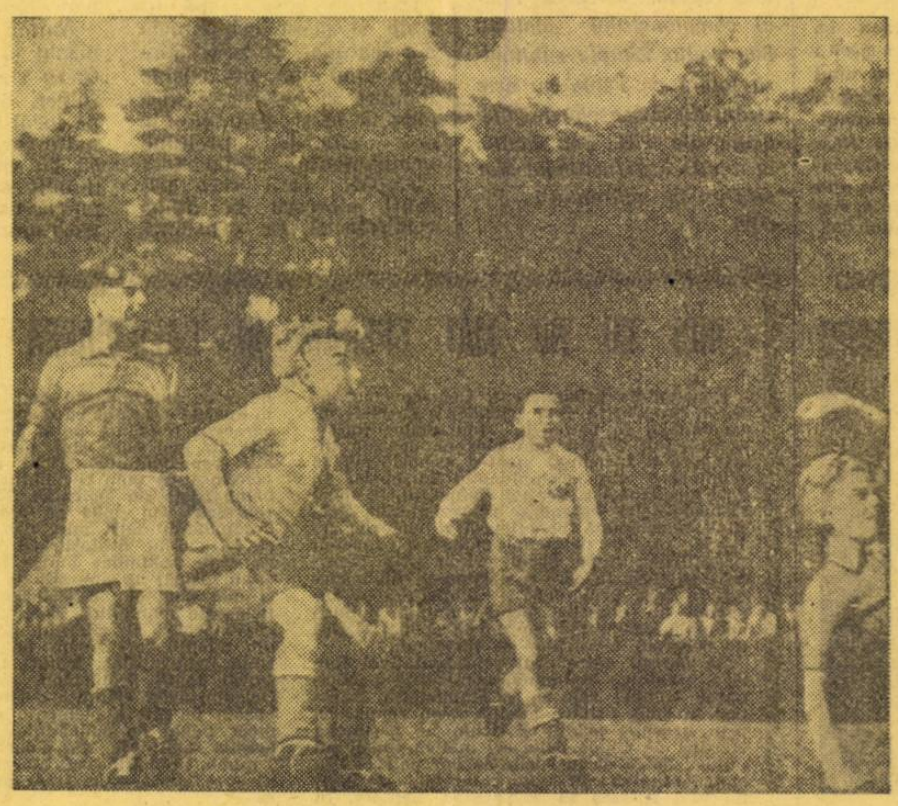

În prim plan, Uwe Seeler într-o echipă de copii, la Hamburg